

Twee dagen lanterfant en lummelen in Zuid-Limburg, het beste medicijn tegen het wereldnieuws

Bron: dagblad De Limburger (online) van 10-04-2026 door Twan Huys

Mijn lieve zus belde. Ze zat op een bankje te genieten in de natuur, en route op een langeafstandswandeling van Bergen aan Zee richting Alkmaar. Ze had me gezien in een talkshow. „Waarom doe je dat eigenlijk nog, Trump duiden? Hij luistert toch niet.” We moesten er allebei hard om lachen. Ze had natuurlijk gelijk.

Had Mark Rutte een partner gehad, dan had die ook gevraagd: ‘Waarom vlieg je eigenlijk nog voor die gast naar Washington DC? Hij luistert toch niet naar je.’

Overdreven vleierij

Een narcist luistert tenslotte alleen naar zichzelf of naar pluimstrijkers en jaknikkers. Sycofant Rutte heeft zijn hele arsenaal aan overdreven vleierij in stelling gebracht, maar toch vooral zonder enig resultaat. In mijn omgeving waren er nogal wat mensen die dinsdagnacht niet konden slapen. Mijn zoon bleef wakker tot het verstrijken van de deadline waarop Trump Iran zou wegvagen.

Iedere president die de zin opschrijft, ‘een hele beschaving zal vannacht sterven’, moet natuurlijk linea recta in een dwangbuis afgevoerd worden naar een gesloten inrichting.

In de Verenigde Staten heeft niemand de moed in te grijpen en de president met pek en veren over de stadsgrens te zetten. Dat kan volgens het 25ste Amendement in de Amerikaanse Grondwet. Hieronder kan de president met zachte hand worden weggeloodst als hij niet meer in staat is zijn taken uit te voeren door bijvoorbeeld een ziekte. Hoewel de diagnose toch duidelijk is - patiënt is extreem verward en uit het lood - blijft hij voorlopig ronddwalen in de Oval Office. En dus gaat de waanzin door en is de wereld gegijzeld door de strapatsen van een man die naar niemand luistert.

Kleine Geul

Zelf luisterde ik deze week naar het kwinkeleren van koolmezen, tuinfluiters en zelfs in de verte een nachtegaal. We wandelden over beeldschone paden in het zonovergoten Zuid-Limburgse heuvellandschap, waar ik zo vaak met mijn inmiddels

overleden ouders heb rondgestruind. De geelrode bordjes van het Krijtlandpad loodsten ons langs de mooiste vergezichten, de Mechelderbeek, het Vijlenerbos en bomen vol maretakken langs de kleine Geul.

Twee dagen lang lanterfant en lummelen in Limburg, het is in alle opzichten het beste medicijn tegen het treurige wereldnieuws. In herberg de Smidse in Epen had niemand haast. Het terras zat er vol, er werd vrolijk gedronken en een kaartje gelegd. Duitsers, Vlamingen, Hollenders en Limbo's onder elkaar, allemaal met modderige wandelschoenen. Het was nog flink zompig langs de Geul.

Vele jaren geleden streken we hier bij de Smidse neer met mijn ouders. In de keuken stonden de toenmalige eigenaressen, de zussen Mina en Trees Bessems. Ze waren al op leeftijd en hadden het zo druk met de bediening, dat mijn moeder besloot mee te gaan helpen in de keuken. Het wisselgeld lag open en bloot op het koffiezetapparaat. Dat kon toen nog. Het was een topmiddag.

Het bloemetjesbehang, de Delfts blauwe borden aan de muur en een vergeeld schilderij van Juliana en Bernard, het interieur van de in 1911 geboren smederij en latere herberg is nog steeds intact. Met pijn in het hart reden we een paar dagen later vanuit *'t bronsgroen eikenhout* weer terug naar Amsterdam.

Terug naar de drukte en het nieuws over een oorlog die nooit had mogen beginnen. De president zat klem en reageerde zijn frustraties af op Europa. Poetin werd opnieuw gespaard. Wat weet die man toch van Trump, vroeg ik me voor de zoveelste keer af.

Pelgrimspad

Terug in de hoofdstad keek ik naar de foto van het kruisbeeld ergens in de buurt van Wittem, met de gele paaskrans met zonnebloemen. Hier kruist het Krijtlandpad het pelgrimspad naar Santiago de Compostella. Van hieruit was het nog een slordige 2500 kilometer naar het eindpunt van de Sint-Jacobsroute, de kathedraal op het Plaza del Obradoiro in het Spaanse Galicië.

Hoe goed zou het zijn voor de oranje narcist in Washington om de voettocht vanuit Limburg te starten bij het wegwijkpunt met Jezus. Toch zeker vier maanden zouden we van hem zijn verlost. De wereld kon opgelucht ademen, terwijl de president stilstond voor het kruis op het Krijtlandpad bij Wittem met de tekst:

Ach zondaar
Bezie mijn wonden
Dit voor uw zonden
Verandert u van leven
Zal ik u de Hemel geven

© Twan Huys